

Маята земя

Горци водата и небето е студено,
цвятата губат своя аромат,
защо в това порешо време
в сърцето ми нахлува хлад!?
Защо солени са сълзите
допитнали в горещата ми плът,
къде тогава са огите
разделяни в далесен път!?

Небето вече ми е гуждо
това не са моите звезди,
къде е онзи топъл ватър
аз съм го още в мене да шуми.

Къде си ти земя прекрасна,
където и пръстта гори,
къде си, майко моятна,
Все плага за твоите оси.
Онези нежни, топли капки
и онзи кротък дъжд,
ах, ако можеш за последно
да ги усета поне веднъж...

Из тръпна вяростно огакване
за твоите изгаращи лъси,
за песните на птиците,
за твоите гори и планини.

До те докосна само,
да вкуся от възшебния ти аромат,
да те обхваана с поглед,
да усета твоя щипец хлад.

Онази тайна, майко, пак бленувам,
те може ли едно сърце
да грее и да люби
по гуждоту, безчувствено небе!?

Извикай, моя земя, те ти не викаш и тъжиш
и всяка нощ се молиш
и мътиш се да ме спасиш.

Затуй, за твоего несе високо
ще плата с парещи сълзи
и доме толкова далеко
ще любя твоите земи.

• • • • •

М/с
Катина Петрова
Дрсенова

